

OBAZIRATI SE NATRAG

13. nedjelja kroz godinu, C

Koji su najopasniji vozači na cesti (osim onih što prebrzo voze ili su pripiti)? Naravno, oni neodlučni, oni koji npr. krenu u pretjecanje pa odjednom stanu kočiti. Takvim postupkom sebe ugrožavaju, a druge zbunjuju. Slično je i s pješacima koji prelaze cestu, pa se nasred ceste počnu vraćati. U prometu, ali i u životu, važna je odlučnost.

Tako i Isus danas progovara. Jasno i nedvosmisleno: „Nitko tko stavi ruku na plug, pa se obazire natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje.“ Oni stariji među nama sjetit će se kako se dobar orač raspoznaje po pravocrtnoj brazdi iza sebe, a isto je tako i s dobrim kormilarom. Naravno, ako se orač ili kormilar obaziru natrag, brazda im neće biti dobra. Bolje da nisu ni započeli taj posao.

Tako je i s pozivom u kraljevstvo Božje. Ne može se čovjek uvijek iznova osvrtni i preispitivati. Onaj tko je krenuo treba ići. Nevolje i nastaju onda kada čovjek prečesto postavlja u pitanja i preispituje svoja temeljna opredjeljenja. To je opasno i u braku. Kad bračni drugovi nakon višegodišnjeg bračnog života počnu duboko razmišljati jesu li učinili pravilan izbor, katastrofa je već na pomolu. Kad čovjek krene za Kristom, pa se uvijek iznova osvrće, onda od njegova putovanja nema ništa. Tako je Bog prekoravao i stare Židove koji su na putu u obećanu zemlju plakali za „loncima punim mesa“.

Zašto se ljudi osvrću? Rekli bismo, jednostavno zato što u biti ne vjeruju u put kojim su krenuli. Tako je bilo i s Judom Iškariotom. Pošao je za Kristom, ali kad je vidio da on ne ispunjava njegove želje, pokolebao se. Pokušao se vratiti, pa je na odlasku (da unovči što se unovčiti da) Isusa predao i prodao. Ostali su apostoli - iako slabi ljudi - ipak shvatili da poći za Kristom znači poći u pustolovinu. Isus ne jamči cvijeće, uspjeh niti klicanje. Govori tvrdo: „Ako su mene progonili, i vas će progoniti.“ Kao što je Isus prolazio tjeskobu i užas Maslinskog vrta, tako i apostoli, tako i svaki njegov učenik. Prisjetimo se: apostoli su otvorena srca krenuli za Isusom kad ih je ono pozvao dok su bili na svojim lađama i za svojim mrežama. Mi bismo rekli: da su znali što ih sve čeka, dobro bi promislili prije nego što bi krenuli. Pa ipak, oni su pošli i išli za njim. A nije im bilo lako. Živjeli su u određenoj tvrdoći svojih srdaca, jer za sveg ovozemnog boravka Isusovog među njima, puno toga nisu razumijevali. I onda, poslije silaska Duha Svetoga, kad su im se konačno otvorile oči, osjetili su šibe i batine, tamnicu i progone, glad i žeđ, krive optužbe i potvaranja. Ali su išli. Pavao ide čak korak dalje. Sjećajući se svoje prošlosti kad je progonio Crkvu (što mu je doista bila velika bol u srcu), snagom Kristovom mirno progovara: „Što je za mnom, zaboravljam!“

Tu smo i mi. Slijedimo Isusa i njegovo evanđelje u Crkvi. To je jedino bitno. Ako i ne razumijemo, ako na trenutak i malakšemo, ne želimo se osvrtni i vraćati se na putove koji nisu Isusovi. Poput Pavla, ni mi ne želimo dopustiti da nas uznemirava naša grešna prošlost. Ne osvrćemo se. Zagledani smo u Krista i u radost življenja s njim. I to nam dostaje. Ne zaboravimo: ako nas Krist poziva da krenemo za njim, on će nam po svome Duhu i dati snage da tim putem i idemo.

Zvonko Pažin